

Forfatter: Trier, Ernst Johannes

Titel: BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1865-12-02)

Citation: Trier, Ernst Johannes: "BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1865-12-02)", i *En Brevveksling ved Povl Hansen*, BOGHANDELS FORLAG, s. 128. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002222419-X00-shoot-L002222419X000103.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: En Brevveksling ved Povl Hansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Ernst Trier til Marie.
Vallekilde, 2. dcbr. 1865.

... Nu har jeg lige holdt morgenbøn eller »ottesang«, hvad du vil kalde det. Jeg har i dag talt over de ord af epistelen: »Se natten er forgangen, og dagen er kommen nær, derfor lad os aflægge mørkets gerninger og iføre os lysets våben« — og nu har jeg sat mig inde i skolestuen for dér er så lunt, medens der er koldt i min stue — så nu kommer karlene, der har spist deres morgenmad — nu skal én af dem diktere mig, det blev vi enige om, og hvad skal jeg så skrive til dig: »En flittig hilsen« — ja, mere blev det ikke til. — Så nu sætter de sig ind i den lille stue at læse en af Anton Nielsens fortællinger højt. Vi er kun få i dag; ikke mindre end 13 er i dag rejst hjem »en lille overgang«.

... Om jeg dog havde dig her til hverdag og kunde fortælle dig om alt. Vi fører virkelig et rigt liv herovre, og det er undertiden så bedrøveligt for mig at tænke på, at du skal gå så ene omkring — nej, Marie, du er ikke ene! Du tror jo på Vorherre, og så sandt du har hans ord i dit hjerte, er også han og hans ånd hos dig. Nej, du er ikke ene, og Guds ånd det er den store, den eneste rigtige sjælesørger ... han vil være hos dig som lærer og som hjælper, så du trofast kan holde ud ...

— Jeg skal nu fortælle dig en lille historie her fra skolen ... Sidste morgen mærkede jeg at J. ... var så bedrøvet og græd under morgensangen Jeg kaldte ham ind til mig og spurgte, hvad der var i vejen. Han vilde ikke ud med det; men endelig kom det; han trode ikke at R. ... mér holdt af ham »sådan rigtig«. Om eftermiddagen kom han atter ind til mig for at bede mig skrive sig for. Men idet han skulde gå, kastede han et brev på bordet og skyndte sig i en fart ud af døren. Det var et brev til R., som han havde skrevet tidligere, og hvori han klagede sin nød over, at R. s. 129 ikke mere var hans ven som i de første dage, de blev kendt her. Dette brev havde han dog aldrig fået R. sendt. Også til mig var der brev, og deri klagede han nøjere sin nød: »nu er jeg bleven så træt deraf«, endte brevet omtrent.

Jeg gik så ud og kaldte R. ind til mig. »Hør nu, R.«, sagde jeg, »De var så bedrøvet i forrige uge ... kan og vil De sige mig, hvad det var, der den gang trykkede Dem; jeg spørger ikke af nysgerrighed.« Han så længe ned for sig, endelig sagde han: »J. er ofte så bedrøvet, og det kan jego ikke tåle at se på.« »Hvorfor er han bedrøvet?« »A, han vil ikke rigtig tro mig, og dog holder jeg så meget af ham.« »Har De da aldrig sagt ham dette?« »Nej, for når han er sådan, kan jeg ikke komme ud af at sige et eneste ord, og nu er jeg bleven så træt deraf.« »Sig det da lige ud til J.« »A, nu kan De jo gøre det for mig.« Så kaldte jeg om aftenen J. ind og sagde ham dette og skændte lidt på ham for hans mistro. »Så gå nu hjem (R. og han bor sammen) og tal med R. og vær glad!«

Næste dag strålede de bægge som to nyslagne toskillinger, og så skrev J. sådan en yndig lille stil om »Våren«, som har glædet os alle så meget ... Den endte med to små, men smukke vers til melodien: »Julen har englelyd« ...

Se så, nu må jeg stoppe, for nu skal jeg til kirke, og så skal jeg straks derefter køre til Skamstrup; én af bønderne kører for mig. Lev vel! ...